

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Szak/11/2020
Identifikačné číslo spisu: 7020200728
Dátum vydania rozhodnutia: 18.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7020200728.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): K. D. O., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Bangladéš, bez cestovného dokladu, trvale bytom: Bangladéš, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, zastúpeného Centrom právnej pomoci, Račianska 1523/71, Bratislava, Kancelária Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému Prezídiu Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Petrovce, Petrovce 30, Koromľa, o správnej žalobe vo veci zaistenia proti rozhodnutiu žalovaného č.: PPZ-HCP-SO13-19-008/2020-ZAV z 21. augusta 2020, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sa/24/2020-33 z 8. októbra 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom n e p r i z n á v a náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom č. k. 2Sa/24/2020-33 z 8. októbra 2020 Krajský súd v Košiciach podľa ustanovenia § 229 Správneho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č.: PPZ-HCP-SO13-19-008/2020-ZAV z 21. augusta 2020. Právo na náhradu trov konania krajský súd účastníkom konania nepriznal.

2. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-SO13-19-008/2020-ZAV z 21. augusta 2020 žalovaný podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil dňa 21. augusta 2020 o 12:00 hod. žalobcu, štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného dňa 10. augusta 2020 o 19:00 hod. na základe rozhodnutia o zaistení č.: PPZ-HCP-SO13-12-019/2020-ZAV podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia vydaného pod č.: PPZ-HCP-SO13-12-011/2020-ZAV z 10. augusta 2020, ktorým bol účastník konania administratívne vyhostený z územia

Slovenskej republiky, ktorý podal žiadosť o udelenie azylu a existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Dĺžku doby zaistenia stanovil žalovaný podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 31. januára 2021 s tým, že žalobcu podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

3. Žalovaný dospel k záveru, že žalobca podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie, pričom poukázal na zápisnicu o vyjadrení účastníka konania, v ktorej žalobca uvádzal, že k veci nechce nič uviesť, nevie si zabezpečiť ubytovanie na území Slovenskej republiky, nemá tu žiadnych rodinných príbuzných, v súčasnosti disponuje finančnou hotovosťou asi 63,02 eura a 200 dolárov, pričom v závere uviedol, že sa chce dostať do azylového tábora v Humennom. Žalovaný ustálil, že zmať administratívneho vyhostenia spočíva najmä v úteku účastníka konania, ktorý nepožiadala o udelenie azylu na území Slovenskej republiky bezodkladne a neoprávnene sa zdržiaval na území Slovenskej republiky a pred príslušníkmi polície sa ukrýval a snažil sa ujsť.

4. Žalovaný poukázal na Prílohu k „Odporúčaniu komisie zo 16.11.2017, ktorým sa stanovuje spoločná „príručka o návrate“ a konštatoval, že má za preukázateľnú existenciu rizika úteku účastníka konania z územia Slovenskej republiky, nakoľko žalobca neoprávnene vstúpil a následne sa neoprávnene zdržiaval na území Slovenskej republiky, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov a bol mu uložený zákaz vstupu podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na dobu troch rokov, ktorému sa žiadosťou o udelenie azylu na území Slovenskej republiky snaží vyhnúť. Dĺžku doby zaistenia odôvodnil žalovaný vyhodnotením osoby žalobcu, ako aj aplikačnou praxou migračného úradu, ktorý pre zhromaždenie potrebných podkladov pre vydanie rozhodnutia potrebuje využiť maximálnu dobu, teda 6 mesiacov.

5. Žalovaný odôvodnil nemožnosť uložiť niektorú z povinností v zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov (alternatívu voči jeho zaisteniu), nakoľko žalobca by uloženú povinnosť nevedel reálne splniť, respektíve vykonať. Dodal, že v konkrétnom prípade nebudú miernejšie donucovacie opatrenia dostatočné a účinné s tým, že v prípade alternatívy k zaisteniu je zvýšená pravdepodobnosť úteku. Záverom konštatoval, že uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv účastníka konania, teda mal za preukázanú zákonnosť zaistenia žalobcu.

6. Krajský súd v Košiciach vo svetle žalobných námietok preskúmal rozhodnutie žalovaného a dospel k záveru, že bolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že z obsahu ustanovenia § 88 a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že účelom zaistenia cudzinca je skutočnosť, že ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) zákona o pobyte cudzincov, ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, aj keď existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Správny súd konštatoval, že zaisteniu žalobcu predchádzalo rozhodnutie žalovaného, ktorým bol žalobca administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky z dôvodu, že má neoprávnený pobyt na jej území (§ 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov). V rozhodnutí o administratívnom vyhostení žalovaný neurčil lehotu na vycestovanie cudzinca a zároveň vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu, čím predmetné rozhodnutie jeho doručením nadobudlo vykonateľnosť.

7. V ďalšom uviedol, že žalobca bol preskúmaným rozhodnutím žalovaného zaistený podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov ako žiadateľ o azyl, pričom v jeho prípade bolo žalovaným vydané rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení a až počas konania o jeho realizácii, žalobca požiadala o udelenie azylu. Predchádzajúcim rozhodnutím žalovaného bol žalobca zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov za účelom výkonu rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca požiadala o udelenie azylu, musel žalovaný, pokiaľ mal za to, že dôvody zaistenia trvajú, pristúpiť k jeho zaisteniu podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov, týkajúceho sa zaistenia žiadateľov o udelenie azylu a z dôvodov v zmysle daného ustanovenia. Z obsahu

preskúmaného rozhodnutia pre krajský súd vyplynulo, že žalovaný mal za to, že v prípade žalobcu je daný dôvod na jeho zaistenie podľa písm. c) príslušného zákonného ustanovenia, teda, že existuje dôvodné podozrenie, že cudzinec podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddaliť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie.

8. Správny súd považoval za potrebné uviesť, že zo správania žalobcu s poukazom na jeho prvotné vyjadrenia (zápisnica podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku zo dňa 10. augusta 2020) vyplýva, že žalobca je slobodný, bezdetný, nemá pri sebe žiadne doklady a jeho cieľovou krajinou je Nemecko, kde sa chce usídlieť a nájsť si prácu. Takéto vyjadrenie žalobcu bolo prvotné po tom, čo bol zadržaný na území Slovenskej republiky. Neskôr v zápisnici z toho istého dňa potvrdil (po vydaní rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu), že na území Slovenskej republiky nemá možnosť ubytovania a nemá ani dostatok finančných prostriedkov na zloženie peňažnej záruky. Žalobca v zápisnici zo dňa 21. augusta 2020 (po požiadaní o azyl) orgánu verejnej správy uviedol, že sa chce dostať do azylového tábora v Humennom. Z uvedeného aj podľa názoru súdu vyplýva (v súlade s názorom orgánu verejnej správy), že žalobca pôvodne nemal úmysel požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, pretože takémuto jeho následnému postupu nezodpovedajú prvotné informácie, ktoré poskytol v rámci správneho konania. Svoj úmysel požiadať o udelenie azylu prejavil až neskôr, a to v rámci prípravy jeho administratívneho vyhostenia. Z takéhoto správania sa, ako aj zo zámeru dostať sa do Nemecka (možnosť pracovného pôsobenia a začiatok nového života) možno podľa krajského súdu uzavrieť, že o udelenie azylu na území Slovenskej republiky žalobca požiadal rýdzo z dôvodu oddialenia administratívneho vyhostenia, pričom je nepochybné, že v jeho prípade existuje vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení, ktoré žalobcovi stále hrozí a jednou z možností ako ho dočasne pozastaviť, je práve žiadosť o udelenie azylu. Rovnako mal za nepochybné, že v prípade, ak by žalobca nepožiadal o azyl, zo strany príslušného orgánu verejnej správy by bolo pokračované v realizácii jeho administratívneho vyhostenia.

9. K námietke žalobcu, že v jeho prípade neboli využité alternatívy, akými sú špecializované ubytovacie centrá pre žiadateľov o azyl, krajský súd konštatoval, že žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí dostatočným spôsobom zaoberal alternatívami zaistenia v zmysle ustanovenia § 89 zákona o pobyte cudzincov, pričom aj samotné ustanovenie § 88a zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého bol žalobca zaistený ako žiadateľ o udelenie azylu vyžaduje, aby boli skúmané menej závažné prostriedky, pričom žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí danými skutočnosťami dostatočne zaoberal. Podľa názoru krajského súdu bolo v konaní preukázané, že žalobca nedisponuje finančnými prostriedkami potrebnými na zloženie zábezpeky a rovnako nevie preukázať zabezpečenie ubytovania, keďže na území Slovenskej republiky nemá žiadne príbuzenské vzťahy a ani žiadnych známych. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí rozviedol svoju správnu úvahu týkajúcu sa využitia menej závažných prostriedkov podľa § 89 zákona o pobyte cudzincov, preto súd danú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

10. Krajský súd v ďalšom vyjadril názor, že účel zaistenia žalobcu (výkon administratívneho vyhostenia) u žalobcu naďalej trvá, aj keď vzhľadom na ním podanú žiadosť o azyl dočasne nie je možné toto rozhodnutie vykonať. Zákonodarca podaniu žiadosti o azyl zaisteným cudzincom nepriradil absolútnu prioritu, pretože v príslušných ustanoveniach zákona o pobyte cudzincov s podaním takejto žiadosti o azyl nie je spojená povinnosť zastavenia konania o administratívnom vyhostení. Z ustanovenia § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov výslovne vyplýva, že (vo vzťahu k prebiehajúcej zaistenej) podanie žiadosti o udelenie azylu nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na § 77 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, ktoré spája s podaním žiadosti o azyl zaisteným cudzincom iba spočívajúce vykonávanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

11. Ako neopodstatnenú vyhodnotil krajský súd námietku žalobcu o nemožnosti vyhodnotiť jeho žiadosť o azyl ako zjavne neúčelnú v súvislosti s tvrdením, že vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v domovskej krajine nemožno vylúčiť priznanie medzinárodnej ochrany, minimálne vo forme doplnkovej ochrany z dôvodu hrozby všeobecného neselektívneho násillia voči jednotlivcom. K uvedenému správny súd poznamenal, že uvedenú skutočnosť, t. j. zisťovanie aktuálnej bezpečnostnej situácie v domovskej

krajine žalobcu bude povinný skúmať žalovaný aj pre potreby konania o vyhostení žalobcu z územia Slovenskej republiky a bude jeho povinnosťou tieto skutočnosti aj priebežne vyhodnocovať a následne zohľadniť v rámci posudzovania účelnosti ďalšieho zaistenia žalobcu podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

12. Záverom správny súd ustálil, že zaistenie žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov vzhľadom na vyššie uvedené je v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru a s poukazom na nedôvodnosť žalobných námietok aj účelné a efektívne.

13. Rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou z dôvodov podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) a h) Správneho súdneho poriadku, pretože krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

14. Sťažovateľ poznamenal, že v prípade žiadateľov o azyl platí základný princíp, resp. prezumpcia proti zaisteniu cudzinca - žiadateľa o azyl. Pokiaľ sú k dispozícii v systéme také alternatívy, akými sú napr. špecializované ubytovacie centrá a zariadenia pre žiadateľov o azyl, potom treba tieto opatrenia uplatniť ako prvé. Aj v zmysle odporúčania Rady Európy (Odporúčanie Rady ministrov Rec(2003)5 z 16.04.2003) sa zaistenie žiadateľov o azyl má okrem iného uskutočniť iba po dôkladnom preskúmaní jeho nevyhnutnosti v každom jednotlivom prípade.

15. Podľa názoru sťažovateľa v jeho veci neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho ponechanie v zaistení po podaní žiadosti o azyl. Sťažovateľ nepovažuje jeho zaistenie za nevyhnutné a má za to, že v jeho prípade by mala byť uplatnená alternatíva zaistenia v špecializovanom zariadení pre žiadateľov o azyl.

16. Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ vyslovil nesúhlas s napadnutým rozhodnutím žalovaného a domáhal sa zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného v celom rozsahu a jeho prepustenia zo zaistenia.

17. Sťažovateľ ďalej poukázal na zlú bezpečnostnú situáciu v Bangladéši a namietal, že v jeho veci nemožno vylúčiť priznanie mu medzinárodnej ochrany minimálne vo forme doplnkovej ochrany z dôvodu hrozby všeobecného neselektívneho násillia voči jednotlivcom, čo podľa názoru sťažovateľa spôsobuje prekážku jeho zaistenia, pretože jeho žiadosť o azyl nemožno vyhodnotiť ako zjavne účelovú.

18. V ďalšom poukázal na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v jeho náleze sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 z 9. októbra 2013.

19. Sťažovateľ nesúhlasil so závermi krajského súdu, že správny orgán v preskúvanom rozhodnutí rozviedol svoju správnu úvahu týkajúcu sa využitia menej závažných prostriedkov podľa § 89 zákona o pobyte cudzincov. Mal za to, že krajský súd neprihliadol na ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu, ktorý eurokonformne aplikuje právny názor Súdného dvora EÚ vyslovený vo veci Mehmet Arslan proti Polícii Českej republiky, o posudzovaní všetkých relevantných skutočností pred rozhodnutím o zaistení cudzinca, ktorá je plne aplikovateľná aj v prípade sťažovateľa. Na základe uvedeného sťažovateľ dal do pozornosti, že žalovaný, a taktiež aj krajský súd prijali nesprávny záver o účelovosti žiadosti sťažovateľa o azyl na území SR a riziku jeho úteku, ktoré sú nevyhnutným predpokladom na to, aby mohol žalovaný zaistiť, resp. ponechať v zaistení cudzinca v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Sťažovateľ mal za to, že žalovaný v konaní nevykonali žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali účelovosť žiadosti sťažovateľa o azyl. Nesprávny záver o účelovosti žiadosti sťažovateľa o azyl a riziku jeho úteku vyvodil žalovaný ako aj krajský súd iba zo skutočnosti, že úmysel požiadať o azyl prejavil sťažovateľ až neskôr a z výpovede sťažovateľa, kedy uviedol, že jeho cieľovou krajinou je Nemecko.

20. Podľa názoru sťažovateľa žalovaný neodôvodnil riziko úteku konkrétnymi individuálnymi skutkovými okolnosťami daného prípadu, ale formálne odkázal na zákonnú definíciu rizika úteku v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Krajský súd si túto úvahu žalovaného osvojil bez toho, aby skúmal

individuálne skutkové okolnosti prípadu, čím vážne pochybil. Zároveň sa krajský súd svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, čím porušil ustanovenia Správneho súdneho poriadku, pričom krajský súd tento svoj odklon nijako neodôvodnil.

21. V tejto súvislosti poukázal sťažovateľ na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. novembra 2014, sp. zn. 1Sža/40/2014 a 1Sža/41/2014.

22. Sťažovateľ ustáli, že k záveru o účelovosti podania žiadosti o azyl došlo len na základe neskoršieho podania žiadosti o azyl a označenia Nemecka za jeho cieľovú krajinu, pričom žalovaný sa nezaoberal konkrétnymi okolnosťami prípadu sťažovateľa, ani skutočnosťou, že žalovaný nepochádza z úplne bezpečnej krajiny, nemá históriu útekov, ktorá by opodstatňovala predpoklad potreby zaistenia na zamedzenie rizika úteku či vyhýbania sa ďalších úkonov správneho orgánu.

23. Záverom sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a nariadil, aby bol sťažovateľ bezodkladne prepustený zo zaistenia. Sťažovateľ súčasne požiadal o náhradu trov právneho zastúpenia v sume 140,62 eura.

24. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo 4. novembra 2020, v ktorom uviedol, že je toho názoru, že postupoval plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj Správnym poriadkom; pred vydaním rozhodnutí riadne zistil skutkový stav; odôvodnenie rozhodnutí je dostatočné, zrozumiteľné, obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutí; je z nich zrejmé, akými úvahami bol vedený žalovaný pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a taktiež to, ako sa vyrovnal s vyjadreniami sťažovateľa.

25. Žalovaný vyslovil názor, že správne vychádzal z jemu dostupných informácií a tieto objektívne posúdil, najmä z pohľadu dôveryhodnosti osoby sťažovateľa a posudzoval aj relevantnosť dôvodov na strane sťažovateľa v súvislosti s jeho zaistením. Poznamenal, že povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 Správneho poriadku má žalovaný, resp. správny orgán len v rozsahu dôvodov, ktoré účastník konania v priebehu správneho konania uviedol.

26. V ďalšom dal do pozornosti, že sťažovateľ vo svojej žalobe poukázal aj na informácie o situácii v Bangladéši, zverejnené na internetovom sídle Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR, ktoré poukazujú na to, že v ostatných rokoch sa rozmohli útoky cielené na novinárov, sekulárnych a sociálnych aktivistov, náboženské, etnické a ďalšie menšiny a takisto na cudzincov. Podľa sťažovateľa v jeho veci nemožno vylúčiť priznanie mu medzinárodnej ochrany minimálne vo forme doplnkovej ochrany z dôvodu hrozby všeobecného neselektívneho násillia voči jednotlivcom, čo podľa neho spôsobuje prekážku jeho zaistenia. S touto námietkou vyjadril žalovaný nesúhlas a uviedol, že je právne irelevantná, nakoľko vo svojej výpovedi sám sťažovateľ uviedol, že je občanom Bangladéša a v rodnej krajine je nezamestnaný, čím ho logicky nemožno zaradiť do rizikovej skupiny, na ktorú sú cielené útoky.

27. Vo vzťahu k veľkej pravdepodobnosti udelenia azylu, resp. priznania medzinárodnej ochrany, žalovaný poukázal na § 8 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle, podľa ktorého ministerstvo vnútra udolí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd. Podľa § 12 ods. 2 zákona o azyle ministerstvo vnútra zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú aj vtedy, ak žiadateľ nespĺňa zákonné podmienky a neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky a bez vážneho dôvodu nepožiadal o medzinárodnú ochranu bezodkladne po svojom vstupe.

28. Žalovaný konštatoval, že z výpovede sťažovateľa nevyplýva, že by bol v krajine pôvodu

prenasledovaný z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, alebo za uplatňovanie politických práv a slobôd, práve naopak, z jeho výpovede jednoznačne vyplýva, že v krajine pôvodu nie je ohrozený jeho život ani sloboda z dôvodov rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, ani mu nehrozí mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Z uvedeného preto žalovaný vyvodil, že vo veci sťažovateľa existuje veľmi malá pravdepodobnosť udelenia azylu, resp. priznania medzinárodnej ochrany, čím judikovaný prípad, ktorý sťažovateľ uviedol, nemožno v jeho veci analogicky aplikovať. Žalovaný vyslovil, že sťažovateľ neprišiel do členských štátov s poctivým úmyslom z dôvodu ohrozenia života, ale ako nelegálny, ekonomický migrant, s cieľom ekonomickej migrácie a získania azylu v západnej, ekonomickejšej a príspevkami štedrejšej členskej krajine.

29. Z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že žalovaný sa v konaní o zaistení sťažovateľa zaoberal nielen otázkou legálnosti vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky z pohľadu postavenia cudzinca, ktorý je žiadateľom o azyl, najmä v kontexte Dohovoru o postavení utečencov, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, návratovej smernice, zákona o azyle, ale aj možnými prekážkami jeho vyhostenia. Žalovaný vyhodnotil úmysel vstupu sťažovateľa na územie Slovenskej republiky ako úmysel, ktorý nesmeroval k požiadaniu o azyl na území Slovenskej republiky, čomu nasvedčuje deklarovaná vôľa žalobcu cestovať ďalej do Rakúska a požiadanie o udelenie azylu so značným odstupom od vstupu na naše územie a až po rozhodnutí o jeho zaistení. Navyše vstup a pobyt sťažovateľa na naše územie nebol oprávnený.

30. Podľa názoru žalovaného právo slobody pohybu má každý, kto sa na území členského štátu zdržiava oprávnené. Keďže sťažovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnené ustálil, že nepožíva ochranu podľa Dohovoru, a jeho zaistenie je v súlade s konaním ustanoveným vnútroštátnym právom.

31. V konaní o zaistení sťažovateľa, ako žiadateľa o azyl, žalovaný dospel k záveru, že nenastali žiadne nové skutočnosti, ktoré by bránili jeho zaisteniu, resp. by umožňovali využiť menej závažné prostriedky, a to napr. alternatívy k zaisteniu. Sťažovateľ je zaistený na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Zmyslom konania o zaistení nie je konečné posúdenie otázky, či má byť cudzincovi udelené správne, resp. trestné vyhostenie alebo, či má byť vrátený na základe medzinárodnej zmluvy alebo, či má cudzinec inak nútene vycestovať z územia SR, ale len vytvorenie podmienok pre to, aby tento hlavný cieľ mohol byť realizovaný a nebol vopred zmarený tým, že sa cudzinec bude ukrývať, či inak vyhýbať realizácii vyhostenia.

32. Vzhľadom na objektívne okolnosti a po zohľadnení vyššie uvedených kritérií žalovaný uzavrel, že u sťažovateľa je preukázaná existencia rizika úteku a s tým spojené dôvodné podozrenie, že svoju žiadosť o udelenie azylu podal účelovo, výlučne s cieľom oddialiť alebo zmarit' jeho administratívne vyhostenie a na dosiahnutie účelu zaistenia nebolo možné využiť iné, menej závažné prostriedky, čím je naplnený účel zaistenia tak, ako to vyžaduje ust. § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

33. S poukazom na uvedené vyslovil žalovaný súhlas s právnym posúdením a odôvodnením rozhodnutia krajského súdu. Žalovaný poznamenal, že z administratívneho spisu, z vyjadrenia k správnej žalobe a rovnako aj z vyjadrenia ku kasačnej sťažnosti je zrejmé, že krajský súd vec správne právne posúdil a rovnako na vec aj správne aplikoval právne normy. Napadnutý rozsudok krajského súdu nároky uskutočniť posúdenie rozhodnutia a jeho odôvodnenia spĺňa a rovnako obsahuje všetky esenciálne a naturálne náležitosti. Krajský súd postupoval v súlade so Správnym súdnym poriadkom, pričom jeho posúdenie zodpovedá aj rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít. Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť.

34. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 Správneho súdneho poriadku preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia.

Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), je prípustná (§ 439 Správneho súdneho poriadku) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 Správneho súdneho poriadku) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. novembra 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku).

35. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým správny súd zamietol žalobu proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-SO13-19-008/2020-ZAV z 21. augusta 2020, ktorým bolo rozhodnuté o zaistení sťažovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný najviac do 31. januára 2021, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

36. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

37. Podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelení azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelení azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie.

38. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

39. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

40. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

41. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

42. Kasačný súd námietky sťažovateľa, že krajský súd nesprávne právne posúdil predmetnú právnu vec a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu vyhodnotil za nedôvodné.

43. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t. j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a

v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

44. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku, ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

45. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

46. Podľa názoru kasačného súdu sťažovateľ neuviedol, v čom konkrétne mal krajský súd pochybiť pri tvrdení, že vec nesprávne právne posúdil. Platí, že kasačný súd námietku nemôže vyhodnotiť ako dôvodnú, ak preskúmanie rozhodnutia súdu v rámci uplatnenej, avšak ničím neodôvodnenej námietky, vôbec nesignalizuje možnosť porušenia hmotného alebo procesného práva sťažovateľa.

47. Ak sťažovateľ za nesprávne právne posúdenie považoval nesplnenie podmienok pre zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, pretože podľa jeho názoru neboli vo veci zistené či preukázané také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho ponechanie v zaistení po podaní žiadosti o azyl, táto námietka podľa kasačného súdu nemohla obstáť, nakoľko žalovaný preukázal, že k splneniu podmienok pre aplikáciu uvedeného ustanovenia došlo.

48. Ustanovenie § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov umožňuje žalovanému zaistiť žiadateľa o udelenie azylu (sťažovateľa) zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) (prípado sťažovateľa), ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky, a ktorý podal žiadosť o udelení azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelení azylu s cieľom oddialiť alebo zmarit' jeho administratívne vyhostenie.

49. Kasačný súd má za preukázané, že v prejednávanom prípade bol sťažovateľ rozhodnutím žalovaného č. PPZ-HCP-SO13-12-011/2020-ZAV z 10. augusta 2020 podľa § 77 ods. 1 a § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky do krajiny pôvodu, ktorou je Bangladéš, a zároveň mu podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky, ako aj na územie všetkých členských štátov, ktorými sa na účely tohto konania rozumejú Belgicko, Bulharsko, Česká republika, Cyprus, Dánsko, Estónsko, Fínsko, Francúzsko, Grécko, Holandsko, Chorvátsko, Island, Lichtenštajnsko, Litva, Lotyšsko, Luxembursko, Maďarsko, Malta, Nemecko, Nórsko, Poľsko, Portugalsko, Rakúsko, Rumunsko, Slovinsko, Švédsko, Španielsko, Švajčiarsko a Taliansko na dobu troch rokov, pričom lehota zákazu vstupu začína plynúť dňom vycestovania cez hraničný priechod na vonkajšej hranici podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o pobyte cudzincov.

50. Na základe tejto skutočnosti orgán verejnej správy vydal 10. augusta 2020 rozhodnutie č. PPZ-HCP-SO13-12-019/2020-ZAV, ktorým zaistil sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu vyššie označeného administratívneho vyhostenia, a to na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 10. novembra 2020, a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

51. Počas zaistenia na účely výkonu administratívneho vyhostenia (§ 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov) požiadal sťažovateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, čo bolo žalovanému oznámené 19. augusta 2020, a následne žalovaný začal voči sťažovateľovi konanie vo veci zaistenia, ktoré bolo ukončené vydaním rozhodnutia č. PPZ-HCP-SO13-19-008/2020-ZAV z 21. augusta

2020, ktoré je predmetom súdneho prieskumu v tejto veci, a ktorým žalovaný zaistil sťažovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Dĺžku doby zaistenia stanovil žalovaný na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 31. januára 2021. Sťažovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

52. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že v prípade sťažovateľa sa jednalo o cudzinca zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, ktorý požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Pre naplnenie podmienok ustanovených v § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov bolo okrem uvedených skutočností potrebné preukázať, že existuje dôvodné podozrenie, že sťažovateľ podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Túto skutočnosť bol žalovaný povinný náležite odôvodniť.

53. Kasačný súd sa nestotožňuje s námietkou sťažovateľa, že žalovaný, ako aj krajský súd, prijali nesprávny právny záver o účelovosti žiadosti sťažovateľa o azyl a o riziku jeho úteku. Kasačný súd poukazuje na preukázané skutočnosti, že sťažovateľ neoprávnene vstúpil a následne sa neoprávnene zdržiaval na území Slovenskej republiky, o azyl požiadal až po preukázaní jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky a po jeho administratívnom vyhostení. Do zápisnice dňa 10. augusta 2020 v konaní o administratívnom vyhostení sťažovateľ uviedol, že Slovenská republika je len tranzitnou krajinou a skutočným cieľom jeho cesty je Rakúsko, prípadne Nemecko, kde by chcel žiť a pracovať. Na výslovnú otázku správneho orgánu, či žiada na území Slovenskej republiky o azyl, sťažovateľ odpovedal, že nežiada. Rovnako negatívne odpovedal na otázku, či mu v krajine pôvodu hrozí mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo či je jeho život ohrozený z dôvodov rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie. Pred vydaním preskúmaného rozhodnutia o zaistení bol sťažovateľ opätovne vypočutý, pričom do zápisnice dňa 21. augusta 2020 na oznámenie žalovaného, že správny orgán má za to, že žiadosť sťažovateľa o udelenie azylu bola podaná výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie tým, že by sa pokúsil o útek, sťažovateľ uviedol, že k tomu nechce nič uviesť. Na záverečnú otázku, či sťažovateľ chce niečo doplniť do svojej výpovede, sťažovateľ uviedol, že chce povedať len to, že sa chce dostať do azylového tábora v Humennom.

54. Kasačný súd po oboznámení sa s uvedenými podkladmi, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu a z ktorých žalovaný vychádzal pri rozhodovaní o zaistení sťažovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, nemôže považovať záver žalovaného, že sťažovateľ nemá skutočný záujem o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a žiadosť o udelenie azylu podal s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie, za nelogický, či inak neopodstatnený, alebo nemajúci oporu v skutkových zisteniach. Kasačný súd nemá dôvod spochybňovať závery žalovaného aj v kontexte tvrdení a námietok sťažovateľa, ktorý síce v kasačnej sťažnosti vyslovuje všeobecné závery, že v jeho prípade neboli zistené skutočnosti odôvodňujúce jeho ponechanie v zaistení, že jeho žiadosť o azyl nemožno vyhodnotiť ako zjavne účelovú, že žalovaný, ako aj krajský súd, neskúmali individuálne okolnosti prípadu, avšak tieto svoje tvrdenia nepodložil žiadnymi argumentmi, ktorými by polemizoval so skutkovými zisteniami, o ktoré žalovaný oprel svoje rozhodnutie. Sťažovateľ sa dovoľáva zohľadnenia individuálnych okolností prípadu, avšak sám žiadne nemenuje a kasačný súd nenašiel v dôvodoch kasačnej sťažnosti žiadne relevantné náznaky, ktoré by ak už nie vyvrátili, tak aspoň dostatočne vážne spochybnili záver o účelovosti podania žiadosti o azyl.

55. Najvyšší súd považuje v súvislosti s pojmom existencia dôvodného podozrenia účelovosti žiadosti o azyl za dôležité zdôrazniť existenciu samotného podozrenia. Posudzovanie existencie dôvodného podozrenia účelovosti žiadosti o azyl v zmysle § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov je vždy úvahou pravdepodobnostnou, založenou v určitej miere na odhade. Preto niekedy pre záver o existencii takéhoto podozrenia postačí zistenie, že je pravdepodobné, že príslušná zákonom predvídaná skutková podstata bola naplnená. Môže to tak byť však iba v prípade, že takáto eventualita je najpravdepodobnejším vysvetlením skutkových zistení a že na základe dostupných údajov sa javí byť významne pravdepodobnejšia ako iné do úvahy pripadajúce vysvetlenia.

56. Pokiaľ teda žalovaný účelovosť žiadosti o azyl vyhodnotil na základe nespochybniteľných faktov, akými bolo podanie žiadosti až po preukázaní neoprávnenosti pobytu sťažovateľa na území Slovenskej republiky, dokonca po jeho administratívnom vyhostení, pričom z uvedeného vyvodil zámer žiadosti o azyl smerujúcu na určitý cieľ, ktorým bol podľa žalovaného snaha o oddialenie alebo zmarenie jeho administratívneho vyhostenia, takéto závery nie sú nelogické ani netrpia vadou v úsudku, naopak kasačný súd v nich vidí konkrétne dôvody ospravedlňujúce trvanie zaistenia sťažovateľa aj po podaní jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu. Kasačný súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 30.05.2013 (vec Mehmet Arslan proti Polícii ČR, C-534/11), z ktorého vyplýva, že štátny príslušník tretej krajiny, ktorý po svojom zaistení na účely správneho vyhostenia podal žiadosť o medzinárodnú ochranu, môže byť ponechaný v zaistení na základe ustanovenia vnútroštátneho práva, ak sa po individuálnom posúdení všetkých relevantných okolností ukáže, že táto žiadosť bola podaná iba s cieľom oddialiť alebo zmarit' výkon rozhodnutia o návrate a že pokračovanie zaistenia je objektívne nevyhnutné na to, aby sa dotknutá osoba nemohla definitívne vyhnúť svojmu návratu.

57. Pokiaľ išlo o možnosť uplatnenia alternatívneho opatrenia namiesto zaistenia, kasačný súd dospel k záveru, že touto možnosťou sa žalovaný zaoberal a v preskúvanom rozhodnutí dostatočne zrozumiteľne odôvodnil, prečo k aplikácii miernejších opatrení - tzv. alternatív zaistenia nepristúpil. Svoj záver o tom, že by sťažovateľ povinnosti uvedené v ustanovení § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov (povinnosť hlásenia pobytu alebo zloženie peňažnej záruky) nevedel reálne splniť, žalovaný odôvodnil poukázaním na skutočnosť, že sťažovateľ nevie preukázať zabezpečenie ubytovania na území Slovenskej republiky, nemá tu žiadnych príbuzných alebo známych, ktorí by mu ubytovanie poskytli a pokiaľ ide o finančné prostriedky, sťažovateľ uviedol, že má pri sebe hotovosť v sume 63,02 eura a 200 dolárov.

58. Kasačný súd sa nestotožňuje ani s námietkou sťažovateľa, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. V súvislosti s uvedenou námietkou sťažovateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. novembra 2014, sp. zn. 1Sža/40/2014 a 1Sža/41/2014. Kasačný súd uvádza, že skutkové okolnosti a z toho vyplývajúce dôvody najvyššieho súdu na zrušenie rozhodnutí žalovaného v uvedených konaniach nie sú identické s prejednávanou vecou. Najvyšší súd poukazuje na zásadnú okolnosť, keď v uvedených rozhodnutiach najvyšší súd zdôrazňoval princíp legitímneho očakávania, podľa ktorého sa správne orgány nemôžu bez náležitého odôvodnenia a vysporiadania sa so skutočnosťami, ktoré nastali po vydaní predchádzajúceho rozhodnutia, ktorého zákonnosť bola spochybnená súdom a zákonnosť ktorá je predpokladom jeho rozhodovania, celkom zbaviť povinnosti vysporiadať sa s dôvodmi súdom spochybnenej zákonnosti rozhodnutia, i keď v štádiu neprávoplatne tvrdenej nezákonnosti. V uvedených konaniach, prejednávaných na najvyššom súde pod sp. zn. 1Sža/40/2014 a 1Sža/41/2014, totiž v čase rozhodnutia žalovaného o zaistení cudzinca podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov bolo už vyhlásené rozhodnutie krajského súdu o zrušení rozhodnutia správneho orgánu o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a nariadení bezodkladného prepustenia cudzinca zo zaistenia, pričom správny orgán o tejto skutočnosti mal vedomosť, avšak s dôvodmi, pre ktoré krajský súd považoval skôr vydané rozhodnutie o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov za nezákonné, sa nijako nevysporiadal, ani ich nezohľadnil vo svojom neskoršom rozhodnutí.

59. Podľa názoru kasačného súdu úspešnosť námietok voči rozhodnutiu o zaistení môže obstať jedine v prípade, ak sťažovateľ svojimi námietkami spochybní zákonnosť rozhodnutia o jeho zaistení, inými slovami, ak preukáže, že neboli splnené podmienky jeho zaistenia v danom prípade podľa § 88 a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, čo sa však v danom prípade sťažovateľovi nepodarilo.

60. V tejto súvislosti kasačný súd považuje za nevyhnutné uviesť, že si je vedomý mimoriadnosti inštitútu zaistenia a vo svojej judikatúre zohľadňuje, že sa fakticky jedná o obmedzenie, dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka. Ide tak o citeľný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca, ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom.

61. Zaistenie cudzinca (ako vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10Sza/8/2016 z 30. marca 2016) znamená obmedzenie alebo v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia dokonca zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citelný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov alebo predovšetkým ústavným poriadkom SR.

62. Sťažovateľovi sa však nepodarilo uplatnenými námietkami v kasačnej sťažnosti preukázať, že takýto zásah do práv sťažovateľa sa uskutočnil bez splnenia podmienok stanovených v zákone o pobyte cudzincov.

63. Kasačný súd nezistil v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nedostatky právneho posúdenia v merite veci, ani odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov sťažovateľa, tento jeho názor považoval aj kasačný súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v konaní o kasačnej sťažnosti. Tieto boli obdobné ako námietky, ktoré sťažovateľ namietal už v prvoinštančnom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

64. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tak, že sťažovateľovi právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko v tomto konaní nemal úspech (§ 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) a u žalovaného nezistil existenciu zákonného dôvodu na ich priznanie (§ 168 Správneho súdneho poriadku).

65. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 Správneho súdneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.